

Arrest

nr. 52 701 van 8 december 2010

in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 17 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat M. FRERE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 28 januari 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Gola town. U bent een etnische Temne. Uw moeder overleed niet lang na de geboorte van u en uw tweelingzus en uw vader heeft u nooit gekend. U groeide op bij Fatu Sesay, uw tante langs vaderszijde. U verbleef er met uw tweelingzus en met uw zus Safiatu Sesay (O.V. nr. 6567694 – C.G. nr. 10/10963). De echtgenoot van tante Fatu vond dat uw zus Safiatu moest trouwen, hoewel uw tante daar niet meteen voor te

vinden was. Op een dag werd Safiatu meegenomen om te trouwen. U bleef achter met uw tweelingzus. Na een tijd werd Safiatu erg ziek. Ze bleek zwanger te zijn en diende gehospitaliseerd te worden. Ze beviel van een dochter, Rachida. Op een woensdag van een niet nader bepaald(e) maand of jaar werden u en uw tweelingzus na het wakker worden meegenomen naar de Bundu bush, waar jullie Safiatu ontmoetten. Jullie werden alle 3 onder dwang geïnitieerd in de Bundu. Er vond een ceremonie plaats en u werd er besneden. Eén van de aanwezige meisjes overleefde de initiatie niet. Na enkele weken verblijf in het bos keerden u en uw tweelingzus naar het huis van tante Fatu terug. Safiatu keerde naar haar man terug. Enkele weken later kwam Banda, jullie tante langs moederszijde, die jullie nooit eerder hadden gezien, jullie opzoeken in Gola town. Ze zei dat mensen in het dorp Kakanta jullie wilden zien zonder te preciseren waarom. U en uw zus Safiatu gingen mee naar Kakanta en uw tweelingzus, die ziek was, bleef achter. Aangekomen in Kakanta kregen jullie eten en een slaapplek. 's Ochtends werden jullie geroepen. Er werd jullie gezegd dat jullie moeder vroeger sowe (besnijdster) was geweest en dat u en uw zus Safiatu haar in die functie moesten opvolgen. Jullie weigerden dit, maar er werd jullie duidelijk gemaakt dat jullie geen andere optie hadden. Jullie werden geslagen en opgesloten in een kamer. Omdat het raam niet zo goed gesloten was slaagden u en uw zus Safiatu erin om langs daar te ontsnappen. Jullie liepen het bos in. Daar ontmoetten jullie een blanke en een zwarte man die jullie nog nooit eerder hadden gezien. Jullie vertelden wat jullie overkomen was met de leden van de Bundu en ze brachten jullie onder in een kamer op een onbekende plaats. Op een dag hadden ze een foto mee waarop te zien was dat jullie geslagen werden [door mensen van de Bundu]. Dat was voor hen de bevestiging dat jullie de waarheid spraken. Enkele weken later werden jullie in een wagen gezet en naar een grote plaats gebracht, waar jullie een 'grote vogel' (vliegtuig) zagen. De blanke man gaf jullie een klein boekje (paspoort). Uw zus Safiatu en u gingen met de blanke man aan boord van die 'grote vogel'. U en uw zus vielen prompt in slaap en toen jullie wakker werden bevonden jullie zich in België. De blanke man toonde jullie paspoorten en daarna namen jullie een 'zeer lange machine' (trein). Op 28 januari 2010 vroeg u asiel aan in België. Ook uw zus Safiatu vroeg die dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is uw verklaring dat u voorbestemd was om uw moeder als sowe binnen de Bundu society op te volgen niet geloofwaardig.

Op de vraag of u –vóór u tot opvolging van uw moeder werd gedwongen– wist dat uw moeder sowe was geweest, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 9). U bleek op het moment van uw eigen initiatie in de Bundu evenmin te weten dat uw moeder sowe was geweest (gehoor CGVS, p. 10). U wist ook volstrekt niet dat u uw moeder als sowe zou moeten opvolgen (gehoor CGVS, p. 10). Uw onwetendheid over uw moeders positie als sowe, alsook uw bewering dat u niet wist dat u uw moeder als besnijdster diende op te volgen binnen de Bundu society en uw totaal gebrek aan voorbereiding op uw toekomstige rol als besnijdster bij de Bundu society zijn weinig overtuigend. Het ligt toch binnen de verwachtingen dat iemand die voorbestemd is om een dergelijke maatschappelijk belangrijke positie (zie informatie in het administratief dossier) in te nemen daar minstens op jonge leeftijd van op de hoogte zou gesteld worden en zou worden voorbereid op het bekleden van deze positie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt trouwens dat de opvolgster van een besnijdster van de Bundu Society –meestal de oudste dochter van de besnijdster– grondig op haar taak wordt voorbereid. Met name worden haar gedurende jaren de regels en voorschriften van de Bundu Society bijgebracht, kijkt ze toe tijdens besnijdenissen en de nazorg en voert ze pas na jarenlange opleiding zelf besnijdenissen uit. Als de moeder overlijdt vóór het einde van de opleiding wordt deze voortgezet door een andere ervaren besnijdster binnen de Bundu society (zie informatie in het administratief dossier). In het licht van deze informatie is het dan ook niet geloofwaardig dat uw tante Banda u pas in 2010 naar Kakanta zou hebben gehaald met de bedoeling uw moeder als sowe op te volgen, vermits u in de (ongeveer) 16 jaar tussen het overlijden van uw moeder en het moment waarop u naar Kakanta werd gebracht niet eens wist dat u voorbestemd – laat staan voorbereid – was om deze taak te vervullen.

U bleek ook onwetend te zijn over wie de rol van sowe vervulde tussen het moment waarop uw moeder overleed en het moment waarop u in Kakanta te horen kreeg dat u de opvolging moest verzekeren. U zei te denken dat niemand deze functie opnam en dat ze op jullie wachtten (gehoor CGVS, p. 10). Dit is echter weinig waarschijnlijk omdat uit hogervermelde informatie blijkt dat een meisje pas zelf besnijdenissen mag uitvoeren na een grondige opleiding van 7 à 10 jaar (en dan in eerste instantie nog onder supervisie van de sowe). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw tante Banda u niet korter na het overlijden van uw moeder zou zijn komen halen om u te laten besnijden (vermits dit

een voorwaarde is om sowe te worden) en u desgevallend voor te bereiden op uw taak als toekomstige sowe. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens ook dat een sowe meestal opgevolgd wordt door de oudste dochter, tenzij dit door omstandigheden niet kan. Er wordt hierin echter telkens verwezen naar de vervanging van een sowe door 1 persoon (zie informatie in het administratief dossier), zodat uw bewering dat zowel uw zus Safiatu als ook uw tweelingzus allemaal in de opvolging van uw moeder moesten voorzien (gehoor CGVS, p. 10) erg twijfelachtig is.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat – zelfs als uw voorbestemming om uw moeder als sowe op te volgen waar zou zijn, quod non, - u en uw zus zich niet aan de invloed van uw tante Banda en de andere leden van de Bundu zou kunnen onttrekken.

U verklaarde dat uw tante Banda u (en Safiatu) kwam ophalen in het huis van uw tante Fatu; ze had namelijk gezegd dat mensen in het dorp Kakanta u wilden zien, zonder de reden te preciseren (gehoor CGVS, p. 11). Op de vraag of uw tante Fatu wilde dat u sowe werd, antwoordde u ontwijkend dat de mensen van de society het haar niet zeiden (gehoor CGVS, p. 11). Uw zus Safiatu verklaarde in haar gehoor echter wel duidelijk dat uw tante Fatu tegen jullie initiatie in de Sowe society was, maar vooraf niet wist dat jullie om die reden naar Kakanta werden meegenomen (zie gehoor dd. 16 april 2010 van uw zus Safiatu Sesay (C.G. nr. 10/10963), p. 5). Safiatu verklaarde ook dat haar echtgenoot het er niet mee eens zou geweest zijn dat zij uw moeders plaats als sowe zou innemen (zie gehoor dd. 16 april 2010 van uw zus Safiatu Sesay (C.G. nr. 10/10963), p. 9)). In het licht van uw bewering dat u uw tante Banda nog nooit eerder had gezien (gehoor CGVS, p. 10 en 11) is het erg bedenkelijk dat zij de nodige invloed zou hebben (gehad) om – tegen de wil van jullie tante en de echtgenoot van uw zus in - jullie alsnog te dwingen om jullie moeder op te volgen als sowe en dat er geen manier zou zijn geweest om jullie daaraan te onttrekken. Het is immers niet omdat jullie tante Fatu niet op de hoogte werd gebracht van de reële plannen van tante Banda toen ze jullie met een smoes meevoerde naar Kakanta, dat dit jullie ervan moest weerhouden om jullie tante Fatu en de man van uw zus na jullie vlucht uit Kakanta hiervan op de hoogte te brengen, zodat zij jullie desgevallend in de toekomst zouden kunnen beschermen tegen verdere pogingen van uw tante Banda om u te ontvoeren en zich konden verzetten. Op de vraag wat er jullie zou overkomen, nu jullie jullie aan jullie taak onttrokken hebben, verklaarde u dat u en uw zus [Safiatu] zouden gedood worden (gehoor CGVS, p. 12). Op de vraag naar wie u precies zou doden, antwoordde u in nogal weinig overtuigende bewoording 'Misschien zijn het de mensen die mij wilden initiëren en die mij sloegen'. Gevraagd naar namen van personen die u zouden doden, kon u er echter geen geven (gehoor CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd werd of u niet elders – bij voorbeeld in de hoofdstad Freetown - kon gaan wonen, antwoordde u dat ze u overal zouden vinden en u zouden doden (gehoor CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Freetown beperkt is door het cosmopolitisch karakter van de stad (zie informatie in het administratief). Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat de invloed van de Bundu society er dan ook veel beperkter is dan in de provincies.

Verder kan ook nog worden opgemerkt dat vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid van het profiel dat u van uzelf schetste.

U verklaarde volstrekt ongeschoold te zijn en niet te kunnen lezen of schrijven (gehoor CGVS, p. 3 en 6), uit het dorp Gola town afkomstig te zijn (gehoor CGVS, p. 12) en op het land te werken (gehoor p. 12). Uw voogd en uw advocate benadrukten aan het eind van uw gehoor ook uw ongeschooldheid en analfabetisme en vroegen ook om hiermee rekening te houden bij de interpretatie van de antwoorden die u gaf en bij de beoordeling van uw asielaanvraag (gehoor CGVS, p. 13).

Niettemin kunnen vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van het door u geschetste profiel.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw woonplaats, met name het dorp, Gola town. Hoewel het woud/reservaat met de naam Gola gemeenzaam bekend is in Sierra Leone (zie informatie in het administratief dossier), kon een dorp met de naam Gola town niet worden teruggevonden in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Aan de hand van uw situering van Gola town in de buurt van 'Goderich', 'Lakka' en 'No go fa' (gehoor CGVS, p. 12), alsook de verklaringen van uw zus die Gola in de omgeving van 'I don't care', 'No go Fa', 'Lakka' en 'Goderich' situeerde (zie gehoor dd. 16 april 2010 van uw zus Safiatu Sesay (C.G. nr. 10/10963), p. 4)), kan met grote waarschijnlijkheid worden gesteld dat Gola town zich in de buurt van de hoofdstad Freetown bevindt. 'Lakka' en 'Goderich' zijn immers kustplaatsen op het schiereiland waarop Freetown zich bevindt en worden ook beschouwd als buitenwijken van Freetown (zie informatie in het administratief dossier). Ook het door u en uw zus Safiatu aangehaalde 'I don't care' kon als plaats worden teruggevonden vlakbij Freetown (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt in elk geval dat u uit de hoofdstedelijke regio afkomstig bent en niet uit ruraal gebied in de provincies. Op de vraag naar uw talenkennis antwoordde u dat u enkel Krio spreekt en geen andere talen, ook niet het

Temne (gehoor CGVS, p. 4-5), de taal die normaliter door leden van uw etnische groep, de Temne, wordt gesproken. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het Krio meer in stedelijke gebieden dan in dorpen wordt gesproken (zie informatie in het administratief dossier), hetgeen hogervermelde vaststelling bevestigt dat u afkomstig bent uit het hoofdstedelijk gebied. Hiervoor werd reeds aangehaald dat het respect voor de traditie van de Bundu veel minder strikt is in Freetown dan in de provincies (cf. supra). Omdat blijkt dat u uit de omgeving van Freetown afkomstig bent, is het dan ook aannemelijk dat u daarom meer mogelijkheden heeft om aan de sociale druk van de traditie i.c. het opgelegde sowe-schap te ontsnappen.

Verder blijkt uit uw gehoor dat bepaalde onwetendheden dermate grotesk zijn dat ze ongeloofwaardig overkomen. U stelde in Gola town te zijn geboren en getogen en daar bij uw tante Fatu Sesay te hebben gewoond. Toen u gevraagd werd met wie u daar – buiten uw tante – leefde, antwoordde u dat uw tantes man er ook leefde. Wanneer u echter werd gevraagd naar de naam van de man van uw tante, stelde u die te zijn vergeten (gehoor CGVS, p. 3), hetgeen volstrekt niet geloofwaardig voorkomt in het licht van uw bewering dat u uw hele leven bij uw tante en haar man heeft gewoond. Verder bleek uit het gehoor dat u de noties 'luchthaven' en 'vliegtuig' niet bleek te kennen. Toen u door de interviewer werd gevraagd of u met de blanke man die u hielp om Sierra Leone te verlaten naar de luchthaven ging, antwoordde u met de wedervraag 'wat is een luchthaven' en het woord vliegtuig omschreef u als 'a big bird' (gehoor CGVS, p. 7). Naast de vaststelling dat u gedurende ongeveer 16 jaar in de buurt van Freetown woonde (cf. supra), waar zich 2 luchthavens en 1 heliport in de nabijheid bevinden – met name in Lungi, Hastings en aan het Mamy Yoko-hotel (zie informatie in het administratief dossier) - kan worden opgemerkt dat het vrijwel onaannemelijk is dat u nog nooit een vliegtuig zou hebben gezien en het woord ervoor niet zou kennen. Tijdens de burgeroorlog hebben de strijdende partijen immers divers vliegend materieel gebruikt (zowel helikopters als vliegtuigen) en bovendien was de militaire UN-missie UNAMSIL gedurende ruim 5 jaar (tot 2005) aanwezig in Sierra Leone, om o.a. de Lungi-luchthaven te beschermen. Er verbleven overigens Pakistaanse en Bengaalse UNAMSIL-militairen in Goderich, dat zich volgens u in de buurt van Gola town situeert (gehoor CGVS, p. 12 en zie informatie in het administratief dossier). Bovendien is het – in de veronderstelling dat u de notie vliegtuig niet eens kent – bijzonder onwaarschijnlijk dat u vanaf het begin tot het einde van de reis per vliegtuig van Sierra Leone naar België zou hebben geslapen en niets heeft gezien of zelfs niet weet of het vliegtuig is gestopt, zoals u beweert (gehoor CGVS, p. 7-8), vermits men van iemand die een vliegtuig niet kent, laat staan er zou hebben mee gereisd, toch zou verwachten dat een reis met een volslagen onbekend transportmiddel toch enige stress zou meebrengen, eerder dan slaapverwekkend te zijn. In dezelfde lijn als 'a big bird' had u het over 'a very long machine', waarmee u zich van de luchthaven in België naar een andere plaats begaf (gehoor CGVS, p. 8). Enig begrip opbrengend voor het feit dat het begrip trein u misschien niet bekend was wegens het ontbreken van een spoorwegennet in Sierra Leone, mag men toch veronderstellen dat u na een verblijf van enkele maanden in België intussen toch al een begrip voor het vervoermiddel trein zou hebben geleerd.

De vaststelling dat ook uw zus Safiatu de begrippen 'big bird' voor vliegtuig en 'long machine' voor trein gebruikt (zie gehoor dd. 16 april 2010 van uw zus Safiatu Sesay (C.G. nr. 10/10963), p. 9) versterkt nog de indruk dat jullie onwetendheid een ietwat gekunsteld karakter heeft.

Uit hogervermelde opmerkingen blijkt dat vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van het door u opgehangen profiel en bijgevolg ook bij de hieraan gekoppelde kwetsbaarheid die het u onmogelijk zou hebben gemaakt om u aan de druk van uw tante Banda en aan de traditie van het sowe-schap te onttrekken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw moeder als sowe diende op te volgen en dat het onmogelijk was om u hieraan te onttrekken. Bijgevolg kan dan ook geen 'vrees voor vervolging' in de zin van de Conventie van Genève en evenmin een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde worden weerhouden.

Ook in hoofde van uw zus Safiatu Sesay (O.V. nr. 6567694 – C.G. nr. 10/10963) werd geconcludeerd dat zij haar beweerde 'vrees voor vervolging' en een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' niet aannemelijk kon maken in het kader van haar asielaanvraag.

Het door u voorgelegde medisch attest (dd. 9 maart 2010) van Dr. Françoise Brocas bevestigt uw verklaring dat u besnijdenis heeft ondergaan. Het heeft echter geen bewijswaarde voor wat betreft uw bewering dat u uw moeder als sowe diende op te volgen.

Inzake de per e-mail (dd. 19 april 2010) verstuurd en ingescande foto verklaarde u dat u deze kreeg van de blanke en de zwarte man die u hielpen om Sierra Leone te verlaten (gehoor CGVS, p. 7).

Uw bewering dat op deze foto te zien is dat jullie [u en uw zus Safiatu] geslagen werden wordt echter niet gestaafd met deze foto, vermits de afbeelding voor interpretatie vatbaar is.

U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of reisweg zouden kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het "MIDDEL" dat verzoekster aanvoert is *"Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."*

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen enkel document neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit en verklaart *"nooit documenten te hebben gehad"* (verklaring DVZ). Verzoekster steunt haar asielrelaas op problemen met

de Bundu-society, die haar ertoe zou dwingen in opvolging van haar overleden moeder de rol van besnijdster op zich te nemen. De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is en niet geobjectiveerd kan worden en verzoeksters voorgehouden profiel van onwetend, ongeschoold meisje geveinsd voorkomt.

3.1.1. Verzoekster adstrueert haar reisweg niet terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster beperkt zich tot herhalingen en laat na deze feiten toe te lichten. De bewering deze vliegreis niet te kunnen toelichten noch te weten of er tussenstops werden gemaakt omdat *“we hebben geslapen, als we wakker werden waren we hier”* is lichtzinnig. Verzoekster verklaarde verder dat haar reis *“werd geregeld door een blanke man”* door wie ze werd opgevangen na haar ontsnapping, die *“zorgde voor valse PP'en”*, en ze hiervoor *“geen geld moesten geven”* (verslag DVZ). De blanke man zou verzoekster en haar zus *“Naar een kamer”* hebben gebracht en hen vervolgens een foto hebben getoond, waarvan verzoekster niet toelicht hoe hij deze bemachtigd had, waarop *“is te zien dat we geslagen werden”* en *“de bevestiging van ons verhaal”* was. Verzoeksters verklaringen dat ze daarop vertrokken zijn naar een *“grote plaats”* waar zij een *“big bird”* zagen en reisden met een *“very long machine”* (gehoorverslag CGVS, p.7-8) zijn niet ernstig en wijzen niet op een jeugdigheid of ongeschooldheid maar op mentale achterstand. Immers zelf al zouden verzoekster en haar zus nooit van een vliegtuig gehoord hebben terwijl ze in de nabijheid van twee luchthavens en één heliport wonen en luchtvaartuigen tevens uitvoerig werden ingezet in het kader van de burgeroorlog en de VN vredesmissie UNAMSIL in Sierra Leone, dan nog hadden ze na het vliegtuig en de trein genomen te hebben en hun maandenlange verblijf in België, de correcte woorden kunnen gebruiken. Uit het CGVS-verhoor waar verzoekster en haar zus de vragen tijdens het CGVS-verhoor goed begrepen kan afgeleid worden dat ze wel over een normale begaafdheid beschikken. Verzoeksters overdreven kinderachtige verklaringen over haar reisweg komen dan ook afgesproken en bedrieglijk voor en tonen manifest aan dat verzoekster de asielinstanties wil doen geloven dat zij minder verstandig en meer wereldvreemd is dan in werkelijkheid het geval is. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat verzoekster geen problemen had met haar overheid en er aldus geen redenen waren om illegaal te reizen. Verzoekster toont aldus noch haar identiteit, noch haar afkomst aan, noch kan uit haar verklaringen afgeleid worden wanneer ze haar land verliet en aankwam in Europa.

3.1.2. Ten slotte kan bezwaarlijk overtuigen dat verzoekster en haar zus op hun vlucht midden in het woud toevallig op een blanke vielen die toevallig bekend was met mensensmokkel en het verkrijgen van valse paspoorten en hen zonder meer twee tickets naar Europa betaalde (*“We maakten raam open en sprongen erdoor. Renden in de bush. We liepen door het bos”* en daar *“ontmoetten er een Blake man. In totaal twee blanken en een zwart”* zie CGVS-verhoor p. 6-7). Dat deze blanke daarenboven een foto had met de initiatie van verzoekster en haar zus net op het ogenblik dat ze geslagen werden houdt een dermate hoog aantal toevalligheden in dat deze beweringen niet langer ernstig zijn. Verzoeksters verklaringen hieromtrent verzwaren het bedrieglijke karakter van de asielaanvraag. De desbetreffende foto is overigens niet duidelijk zodat niet kan vastgesteld worden of verzoekster erop wordt afgebeeld, of wat er precies gefotografeerd werd tenzij een soort traditionele dans.

3.2. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door haar vage en ontwijkende antwoorden over haar familie, haar woonplaats en haar etnische herkomst. Verzoekster weerlegt de bevindingen van de CGVS niet, noch brengt ze nuttige toelichtingen aan. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoekster afkomstig is uit de hoofdstad of althans uit de onmiddellijke omgeving van de hoofdstad. Verzoekster en haar zus bleven oppervlakkig over hun etnische herkomst zodat hun Temne origine niet kan overtuigen. Verzoekster en haar zus spreken geen Temne enkel het Krio terwijl ze opgevoed zijn door een Temne vrouw. Haar verklaring dat *“tante zei [dat haar vader] Temne”* was, is niet ernstig nu verzoekster dient te weten van welke etnie haar tante (en aldus haar vader) was. Dat verzoekster nooit eerder vernam tot welke etnische groep haar moeder behoorde kan evenmin overtuigen gezien het belang ervan in een traditionele samenleving. Verzoekster schiet ook op dit punt te kort in haar medewerkingplicht en laat moedwillig de vragen over haar directe omgeving onbeantwoord.

3.3. De vaststelling in de bestreden beslissing *“dat het niet geloofwaardig is dat zij voorbestemd was om haar moeder als sowe in de Bundu society op te volgen”* nu haar verklaringen hierover onvoldoende zijn, kan volgens verzoekster verklaard worden doordat zij *“echter samen met haar zussen werd opgevoed door haar tante langs vaderszijde en dat deze hen nooit geïnformeerd had hierover”*, en zij *“zelf nooit lid is geweest van de Bundu society, maar wel gedwongen werd de initiatie te ondergaan”* en *“om deze reden zelf geen uitleg kan geven over waarom er zo lang gewacht werd om hen te initiëren in de*

gemeenschap” en het “eveneens om deze reden is dat verzoekster noch haar zus uitleg kunnen geven over wie de taken van hun moeder heeft uitgevoerd tussen haar overlijden en het moment waarop zij werden geïnitieerd”.

3.3.1. Verzoekster beperkt zich wederom tot het louter herhalen van haar asielrelaas maar laat na de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Deze blijven dan ook op dit punt onverminderd overeind. Daarbij gaat verzoekster voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat het asielrelaas niet geobjectiveerd kan worden. Uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de rol van “sowei” een belangrijke maatschappelijke functie is en aspiranten hiervoor jarenlang worden opgeleid en reeds van kindsaf direct betrokken worden bij de uitvoering van de besnijdenissen. Gelet op de belangrijke rol die de “sowei” speelt in de Bundu-society is het niet geloofwaardig dat verzoekster totaal onvoorbereid kon zijn, er zelfs niet van op de hoogte was dat haar moeder “sowei” was en zij een potentiële opvolgster, noch dat verzoekster pas jarenlang na de dood van haar moeder werd benaderd om haar moeder op te volgen en daarop meteen zonder enige opleiding of voorbereiding zou ingewijd worden tot sowei. Overigens is de bewering dat zowel haar zus als zijzelf zouden worden ingewijd tot sowei, in strijd met algemene informatie die stelt dat slechts één dochter, in de regel de oudste, haar moeder opvolgt als besnijdstster. Dat verzoekster werd opgevoed door de familie van haar vader kan bezwaarlijk vergoelijken dat verzoekster en haar zus onwetend waren over hun moeders hoedanigheid van sowei. Het asielrelaas is in strijd met algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster is geheel onbekend met de Bundu-society, zodat haar vrees tot een gedwongen inwijding als “sowei” bezwaarlijk kan overtuigen.

3.3.2. Ten slotte en daargelaten dat verzoeksters vrees voor de Bundu-society geenszins kan overtuigen, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat zij evenmin aantoonde dat zij zich hiertegen onmogelijk kon beschermen in haar land van herkomst. Het is niet ernstig dat verzoekster niet de minste poging heeft gedaan bescherming te zoeken en zelfs naliet haar tante door wie zij werd opgevoed hierover aan te spreken. Haar jonge leeftijd en de traumatische aard van de gebeurtenissen kan dit gebrek aan initiatief bezwaarlijk vergoelijken, nu redelijkerwijze mag worden verwacht dat in zoverre verzoekster jong, bevreesd en getraumatiseerd was, zij eerst toenadering zoekt tot haar eigen familie en vertrouwde omgeving, in plaats van zich meteen te laten begeleiden door onbekende blanke mannen naar een onbekend continent, met een onbekend transportmiddel. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster enerzijds het profiel aanneemt van een traditioneel ongeschoold plattelandsmeisje maar anderzijds niet de minste kennis aantoonde de leefwereld van ongeschoolde traditionele vrouwen, noch navenant handelt.

3.3.3. Verzoekster toont evenmin aan dat er hoe dan ook voor haar geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn in Sierra Leone. Dat zij ook in Freetown niet veilig zou zijn omdat *“er in gans Sierra Leone leden van de Bundu Society zijn”* is een ongestaafde bewering die strijdig is met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat Freetown een kosmopolitische stad is en de praktijk van besnijdenis er niet wijdverspreid is.

3.4. Het medisch attest toont enkel aan dat verzoekster besneden werd, doch staft geenszins het asielrelaas, noch dat deze besnijdenis recent gebeurde te meer nu verzoekster verklaarde niet te weten wanneer ze besneden werd (*“vorig jaar? Jaar ervoor? Weet niet”* CGVS-verhoor p.9). Dit ondergraaft verder haar recente problemen in Sierra Leone en haar beweerde recente confrontatie met de Bundu society.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekster en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekster geeft geen aannemelijke verklaring voor haar incoherente asielrelaas. Haar manifest gebrek aan medewerking is strijdig met een dwingende nood aan bescherming. Verzoekster maakt geen problemen met de Bundu society aannemelijk.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK